

РЕШЕНИЕ

№ 37888

гр. София, 16.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9147** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от АПК, вр. с чл. 85 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Й./И./, ЛНЧ [ЕГН], род. на 01.06.1993г. в Турция, с настоящ адрес [населено място], [улица], СДВНЧ, чрез адв. С. Б.-И., с личен № [ЕГН], с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 6, офис 35, срещу Решение № УПХ 81/05.08.2025 г. на Интервюиращ орган при Регистрационно приеман център -Х. при Държавна агенция за бежанците при М. съвет, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не допуснал молба за предоставяне на международна закрила, с рег.№ УРИ № 105450-759/31.07.2025 г. на Държавна агенция за бежанците при МС (ДАБ-МС), до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно, тъй като от административния орган не са анализирани фактите, свързани с личното положение на молителя и съществуващ риск за живота и здравето жалбоподателя и е в нарушение на процесуалния и материалния закон. Искане за решението да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят М. Й., чрез АДВ. С. Б. - И. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И.. Адвокат И. иска съдът да отмени решението. Моли да й бъдат присъдени разноските по делото.

Ответникът Интервюиращ орган при Регистрационно приеман център -Х. при Държавна агенция за бежанците при М. съвет – редовно призован, се представлява от юрк. П.. Юрисконсулт П. счита, че решението е правилно и законосъобразно, а

жалбата за неоснователна. Относно разноските чл. 92 ЗУБ, се освобождават тези дела от разноски. Счита, че решението е мотивирано и моли съдът да постанови решение имайки предвид мотивите, изложени в същото, като остави в сила решението и отхвърли жалбата като неоснователна.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор К..

Прокурорът счита жалбата за неоснователна, а решението за правилно, поради което моли съдът да отхвърли жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на жалбоподателя и извърши съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното:

Жалбоподателят е подал молба с УРИ № 105450-759/31.07.2025 г. на Дирекция „Миграция“, СДВНЧ - Любимец. Същият е гражданин на Турция, с молбата е поискана закрила в Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата е изпратена на Държавната агенция, за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС). Желанието за закрила е потвърдено лично и с молба, входящ № 1350/31.07.2025 година на РПЦ - Х., на която дата кандидатът е регистриран като М. Й. от мъжки пол, [дата на раждане] г. в [населено място], Турция, гражданин на Турция, етническа принадлежност - кюрд, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по-чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и тъй като същият не е представил документ, удостоверяващ самоличност му.

С търсещия международна закрила е проведено лично интервю на 31.07.2025 г. в условията на ускорено производство (изм. ДВ, бр. 89/16.10.2020 г.) и са изследвани подробно причините за напускане на държавата му по произход. Жалбоподателят заявява, че е напуснал Турция през август или септември на 2024 г., използвайки редовни документи - паспорт. Заминава за Г. с цел да работи и пребивава там около една година. През март 2025 г. претърпял пътнотранспортно произшествие, в резултат на което загубил личните си документи. Поради невъзможността да продължи да работи без валидни документи, започнал да търси други възможности. Негов приятел му разказал за ферибот, пътуващ към България. На 17 или 18 юли 2025 г. двамата се качват тайно на борда, скрити под камион, и по този начин напуснали Г.. На 21 или 22 юли 2025 г. пристигнали нелегално на територията на Република България, през пристанище В.. При опит да преминат загражденията на пристанището са задържани от полицейски служители.

В проведеното интервю му е дадена възможност да изложи, причините, поради които се нуждае от международна закрила. Чуждият гражданин посочил, че е роден в [населено място], после живеел в И. и оттам е напуснал страната си. Жалбоподателят заявява, че е напуснал страната си заради неговите политически възгледи и тези на семейството му. От 2022г. бил член на партия Кюрдска работническа партия (КРП) и имал членска карта, която му давала право на участие във вътрешнопартийни избори и конференции. По думите му, поради тази си политическа активност, е бил задържан от турските власти около четири пъти. При тези задържания му били задавали въпроси относно политическите му убеждения и дали има евентуална връзка с терористични организации. Полицейските служители го заплашвали, като го обвинявали в тероризъм. През 2021 г. - в периода февруари-март е бил осъден и е излежал ефективна присъда от година и половина лишаване от свобода. Той твърди, че е бил обвинен в пропаганда на тероризъм, членство в политическата партия КРП и подкрепа на А. Й.. Според неговите думи разполагал с документи по тези дела, но те се намирали при неговото семейство. Молителят съобщава също така, че през 2023 г. и 2024 г. е участвал в политическа пропаганда, свързана с партиите ПКК и КРП, което е довело до образувано разследване срещу него. Жалбоподателят твърди, че е имал проблем на етническа основа, като бил обект на дискриминация, подигравки и унижение от страна на граждани на Турция. Освен това, поради левите си политически възгледи, многократно

е бил подлаган на натиск от страна на властите. Казвали му, че трябва да спазва законите в държавата. Заявява, че при задържанията му е била използвана физическа сила от полицейските служители. Последни случаи на заплахи и насилие датират към 2021 г., 2023 г. и 2024 г. Чуждият гражданин заявява, че други проблеми с официалните власти в Турция не е имал. Не е имал проблем на религиозна основа. Относно семейството си посочва, че в момента близките му не са подложени на преследване, с изключение на ареста на майка му през 2010 и 2011 г. заради членството ѝ в партията КРП и участието ѝ в митинги и пропагандни действия. Подал молба за закрила в Република България, защото е европейска държава и тук се спазвали законите.

Заявеното от него по време на интервюто, че е осъждан и арестуван, според АО не може да се определи като- акт на преследване, а като изпълнение на задълженията му във връзка със заведените срещу него дела. АО отбелязва, че турските власти разполагат със законното право да повдигат обвинения и да се произнасят по съдебните дела за лица, които са извършили престъпление. Не може да се направи обосновано заключение, че е налице несправедлив съдебен процес, нито дискриминационни съдебни мерки. Причините, които българския законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Турският гражданин мотивирал молбата си за международна закрила с политическите му възгледи.

От гореизложеното следва, че от заявените по време на интервюто обстоятелства не може да се направи извод за реални и субективно осъзнати от кандидата опасения за сигурността му по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Те не съдържали никакви факти, които да показват наличието на който и да е от характеризиращите понятието "бежанец" материални признаци. В хода на производството жалбоподателят не направил релевантни твърдения за проявено спрямо него насилие или преследване в Турция по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения. Споделеното от него във връзка с политическите му възгледи, молителят няколко пъти е нарушавал закона, като е участвал в пропаганди и митинги срещу държавата. Затова е бил предупреден от властите да спазва законите в страната си, но той не го е направил и е напуснал страната си. Спрямо него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и няма риск от бъдещо такова. Що се отнася до твърденията му, че е бил заплашван от полицията, то следвало да се има предвид, че органите на реда в която и да е държава имат за цел да следят за обществения ред и сигурност. Ако е налице превишаване на правомощията на полицията, то това е въпрос, който би следвало да се разследва от компетентните органи в Турция. Нищо от направените от молителя изявления по време на интервюто, не било подкрепено и доказано с документи. Предвид гореизложеното, искането му в частта за предоставяне на статут на бежанец следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

За жалбоподателят не били налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Установената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че той е бил принуден да напусне Турция поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция" по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465\07, понятията "смъртно наказание", "екзекуция" и "изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание", наложени на молителя в страната му на произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, обхващали ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Кандидатът не е бил осъден на смъртно наказание или екзекуция. Не се установява, че чужденецът е напуснал държавата си по произход поради наличие на реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Няма основания да се направи обоснован извод, че молителят би бил застрашен от

такива посегателства. Поради това, не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Въпреки установената липса на личен елемент на търсената закрила, случаят следвало да бъде разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Спрямо заявителя не е налице заплахата поради ситуацията на безогледно насилие в държавата му по произход. Международен (вътрешен) въоръжен конфликт е налице, когато съществува продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата. Ситуацията в Турция, видно от данните в актуалната справка не може да се определи като вътрешен въоръжен конфликт, т.е. общата ситуация по отношение на сигурността не изпълнява предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В светлината на Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз /С./ по дело C-465/07 по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година /отменена с Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета/, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква „д“ от същата директива, член 15, буква „в“ от Директивата, във връзка с член 2, буква „д“ от същата, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи можело по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От справка на с вх. № МД - 02 - 315/06.06.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, съдържаща актуална информация за Турция се установява, че „В материал на Групата на Световната банка се посочва, че Турция е 17-та по големина икономика в света, с брутен вътрешен продукт (БВП) от 1,024 трилиона щатски долара към 2023 г. Страната също така е член на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР) и Г-20 и все по-важен донор на официална помощ за развитие. Турция преследва амбициозни реформи и има високи темпове на растеж между 2006 г. и 2017 г., което дава на страната по-високи нива на доходи над средните и намалява бедността. Между 2002 г. и 2022 г. реалният ръст на БВП е средно 5,4%, което води до доход на глава от населението (в реално изражение), който се увеличава над два пъти през същия период. Този икономически растеж е придружен от бързо намаляване на бедността, като нивото на бедност намалява от над 20% през 2007 г. до 7,6% през 2021 г. Република Турция се счита за сигурна страна на произход от българските власти, съгласно Решение № 247/03.04.2024 г. на Министерския съвет на Република България.“

След извършеното детайлно анализиране на цитираната по-горе информация, АО установил, че в момента не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на Турция, който да представлява самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен

молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Турция следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация, то не е. Не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

От представените доказателства е показателно, че дори да се завърне в държавата си по произход, той би могъл да води нормален начин на живот. За турският гражданин било подходящо завръщането в родната му страна от гледна точка на физическата му безопасност. Не бил за пренебрегване и факта, че семейството му е останало да живее в Турция. Не се приема, че е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността му на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Предвид информацията, че ситуацията в Турция не достига до границите на въоръжен конфликт и поради липсата на тежки заплахи във връзка с такъв, не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От изложеното можело да се направи извод, че за заявителя не съществува реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Искането за закрила и в тази му част било неоснователно.

В конкретния случай липсвали предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като кандидатът не е заявил член на семейството му да има предоставена закрила в република България. На молителя не може да бъде предоставен и статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като не обосновава в молбата си други причини от хуманитарен характер, нито е посочил някоя от причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Предвид това ответникът счел молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила за явно неоснователна, по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците и предвид това на основание чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за убежището и бежанците я отхвърлил.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено в рамките на ускореното производство от интервюиращ орган съгласно, компетентността уредена в чл. 70, вр. с чл. 68, ал.1, т.1 от ЗУБ. Спазен е законовия 10 – дневен срок, в работни дни, за провеждане на ускорената процедура, който започва да тече от регистрацията на чужденеца. Жалбоподателят е регистриран на 31.07.2025 г., а обжалваното решение е постановено на 05. 08. 2025 г.

Оспореното решение е връчено лично на жалбоподателя на 08. 09. 2025 г., чрез осигурен превод, като жалбата е подадена в рамките на 7-мо дневния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, чрез административния орган, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в кръга на законовите правомощия. В чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ е предвидено, че председателят на ДАБ определя интервюиращите органи на ДАБ, които провеждат ускореното производство по реда на глава шеста, раздел втори от цитирания закон. В тази насока е представената Заповед № РД-15 - 27/24. 01. 2023 г. Спазена е установената писмена форма по чл. 59, ал. 1 от АПК и изискванията на ал. 2 за реквизити на административния акт.

Не са налице посочените в жалбата съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие на материално правните разпоредби.

Административният орган е спазил законовите изисквания на разпоредбата на чл. 73 от ЗУБ, като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка на основанията относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 ЗЧРБ молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 и чужденецът: т. 1.- се позовава на основания извън предмета на този закон; т. 2.- не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Обоснован и кореспондиращ на събраните доказателства е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Съдът споделя извода на административния орган, за неоснователност и недоказаност на молбата. Вярно е, че от справката за Турция не се установяват актове на насилие от страна на властите. Правилно административният орган е приел, че това не обосновава състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Следва да се отчете и обстоятелството, че самият жалбоподател не е изразил каквото и да е опасение от преследване или излагане на реална опасност от тежко посегателство, както изисква чл. 8 от Директива 2011/95/ЕС. Ето защо, съдът достига до същия извод като административния орган, че представената от жалбоподателя бежанска история, не сочи наличието на основание за предоставяне на статут на бежанец.

Съдът споделя становището на ответника за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. За жалбоподателя не се установи заплахата от смъртно наказание, екзекуция и изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание, наложени в Турция по смисъла на чл. 9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ, нито посегателствата, формулирани в чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ, състоящи се от тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя. Такива жалбоподателят не е посочил в интервюто или в молбата за международна закрила. Той не е посочил други причини, обуславящи необходимостта от предоставянето на хуманитарен статут. Следва да се отчете и обстоятелството, че жалбоподателят заявил в интервюто, че е напуснал Турция, защото е член на ПКК, без да сочи конкретни причини, попадащи в хипотезите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Въз основа на изнесените факти в проведеното интервю с чужденеца, правилно административният орган е приел, че подадената молба за закрила е явно неоснователна на основание чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Желанието на жалбоподателя да остане да пребивава в България, за да подобри живота си, с цел да подобри положението си в икономически аспект, не може да бъде подведено под хипотезата на правните норми на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справката на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. При подробен

анализ на същата съдът намира, че не следва извода за наличие на безогледно насилие, като характеризиращ белег на въоръжен конфликт на територията на Т.. Въпреки наличната информация, за сложността на ситуацията в страната, то същите не биха могли да се определят нито по своя характер, нито по своя интензитет и териториален обхват, като такива, които в контекста на изложената бежанска история да представляват самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя. Разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б.„в“ от Директива2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. От изложеното по-горе относно ситуацията в Турция, удостоверено в справките може да се направи извода, че степента на насилие, както към датата на произнасяне на административния орган, така и понастоящем не е на такова високо ниво, поради което не може да се приеме, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При служебно извършената проверка съдът не установи наличието и на останалите основания по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 1, т. 3, ал. 6 от ЗУБ.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, поради което и на осн. чл. 85, ал. 4 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 54– ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна, жалбата на М. Й./И./, ЛНЧ [ЕГН], род. на 01.06.1993г. в Турция, с настоящ адрес [населено място], [улица], СДВНЧ, чрез адв. С. Б.-И., с личен № [ЕГН], с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 6, офис 35, срещу Решение № УПХ 81/05.08.2025 г. на Интервюиращ орган при Регистрационно приеман център -Х. при Държавна агенция за бежанците при М. съвет, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не допуснал молба за предоставяне на международна закрила, с рег.№ УРИ № 105450-759/31.07.2025 г. на Държавна агенция за бежанците при МС (ДАБ-МС), до производство за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.